

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

Cap. 2.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

legem, est diligere Deum & proximum. Quod sanè vt fiat, *Rom. 8. diffusa est charitas in cordibus nostris per Spiritum Sanctum qui datus est nobis.* Vide plura in opere nostro de iustific. lib. 5. cap. 12. & seq. Hæc de voce & verbo Euangelij eiusque vero sensu contra pestilentissimam hæreticorum depravationem præmittere operæ precium duximus, vt quis sit Euangelij finis ac scopus (cuius ritulo huius sæculi pestes gloriantur) Lector orthodoxus intelligat. Antidota nostra super vnam ad Romanos epistolam totum hoc commentitium hæreticorum Euangelium, quanta literæ Apostolicæ, quàm frequenti, quàm luculenta, quàm pudenda corruptela nitatur, fauente Christo, demonstrabunt. Sed vt ordinem Instrumenti noui seruemus, à quatuor Euangelij, propicio Christo (historiæ euangelicæ subiecto) auspicamur.

IN MATTHÆI CAP. II.

Verf. 2. *Magi ab Oriente venerunt
Hierosolymam.*

MAGI isti nec è terra Chaldæorum aut Mesopotamiæ regionibus venerunt, vt Origenes contra Celsum libro primo, & homilia 13. in Numer. Basilius in homilia de humana Christi generatione, Hieronymus super Esaia cap. 19. & 47. ac demum Chalcidius Platonius in Timæum Platonis scribens existimarunt: nec etiam ex Perside quasi Persarum Magi, vt multis veteribus visum est, Clementi Alexandr. lib. 1. Strom. Chrysof. homil. 6. in Matth. Cyrillo in cap. 49. Theodoro lib. 5. cap. 39. hist. eccles. Leoni Papæ serm. 1. in Epiph. sed ex Arabia, vt iuxta manifestas Scripturas alij Patres docuerunt, Iustinus Martyr in dial. contra Tryph. Tertull. lib. 3. aduersus Marcionem, & in lib. contra Iudæos, Epiphanius in compend. doctrina, Hilarius lib. 4. de Trinitate, & Cyprianus in serm. de Stella & Magis. Sic Dauid prædixerat Psal. 71. *Reges Arabiæ & Saba dona adducent.* Sic & Isaias cap. 60. *Inundatio camelorum operiet te, dromedarij Madian & Ephraim: omnes de Saba venient aurum & thus deferentes, &c.* Madian autem & Ephraim regiones sunt trās Arabiam, omnisque provincia appellatur Saba, ait D. Hieron. in hunc locum Esaia. Madian quippe filius fuit Abrahæ ex Cætura vxore, eiusque filius Ephraim, Saba quoque filius Iexama erat filij Abrahæ ex

*Magos ex
Arabia
venisse.*

eadem Catura, Gen. 25. Hi omnes Arabiam incoluerunt. Istitis enim aliisque ex Catura filiis Abraham munera dedit, ut eadem Scriptura docet, & ad plagam Orientalem, quae erat Arabia, dimisit. Porro inter haec munera (ut scribit Epiphanius ex Hebraicis traditionum fontibus, in compendiaria doctrina) conclusit in penis eorum aurum, thus, & myrrham ex spoliis Regum Sodomorum & Gomorrhæ. Gen. 15. Isti posterius Abraham in partibus Arabicis Magorum regionis habitabant. Unde etiam fortasse Magi dicti sunt. In textu Syr. vocantur **ܡܫܝܚܝܢ**; & Suidas *Maguseos* à Magis ortos hōsque philocheos fuisse affirmat. Epiphanius quoque in comp. doctrina adytorum & sacrorum duces Maguseos definiit. Ceterum ex Arabia illos venturos alia Scriptura prædixit Isa. cap. 8. *Antequam sciat puer vocare patrem, & matrem suam, capiet vim Damasci & spolia Samaria contra Regem Assyriorum.* Hæc quippe mūnera à regibus illis Damascenis per Abraham recepta sunt, ut supra dictum est. Damascum enim civitatem fuisse olim in Arabia positam scribit Iustinus loco citato: quamquam & ipsa Syria Damasci, Arabia nominatur à Brocardo in descript. terræ sanctæ. Sanè illam Scripturam in his Magorum muneribus impletam fuisse disertè docet Tertulianus. Nam per regem Assyriorum ibi nominatum, ipsum Herodem intelligi posse vñtatur Scripturæ loquendi modus docet, quæ populi Dei hostes eo nomine frequenter designant, ut & notavit Iustinus Martyr loco citato. Porro Balaam qui de hac stella prædixerat, *Orietur stella ex Jacob* (unde à Balaam per traditionem maiorum hanc stellam didicisse hi Magi perhibentur) tamen si ipse in Haram Mesopotamiæ habitaret, & Chaldæus esset, ut apparet Num. 23. (quæ res eos fefellit qui hos Magos ex Chaldæa venisse arbitrati sunt) tamen hoc vaticinium non in Mesopotamia, sed in Arabia pronunciauit. Nam Moab, cuius rex erat Balac, & apud quem Balaam hic vaticinatus fuit, civitas atque provincia eius nominis est in Arabia, ut docet Hieron. in libello de locis Hebraicis, & in cap. 15 Esaia. Venerunt igitur hi Magi ex Arabia, sed interiori illa & remotiori, quæ ad meridiem se diffundit, quæ tota Iudææ orientalis est, maximè si ortum solis in hyemali solstitio spectes, quo tempore Christus natus est. Sicuti ergo ex Saba eiusdem Arabiæ venit Regina Sabæ ad Salomonem cum maximis muneribus, quasi rentatura, an hic esset ille Rex à Balaam prædictus, & stella ex Jacob; sic ad Christum, cuius typus Salomon erat, venerunt isti Magi cum mune

Par. 1.
cap. 1.

Contra
Marc.
lib. 3.

Num. 23.

maneribus, & verum Regem ingenerunt.

Fuisse autem hos Magos Reges, & Reges tres, quia in Prompt. Cath. in die Epiphaniæ ostendimus, hic nihil repetimus. Illud solum addimus, turpiter à Caluino proferri auctorem operis imperfecti in hunc locum, apud Chrysostr. quod hi magi 14. essent, tum quia auctor Ariantum se prodidit, tum quia nō nisi ex fabuloso libello rem narrat, tum præterea quia non tot Magos ad Christum venisse, sed tot Magos ex longa successione hanc stellam expectasse scribit. Venerunt autem post natum Christum die 13. quem adhuc in Berthehem inuenerunt, & in præsepe positum adorauerunt, vt clarè affirmant Patres, Chrysostr. in hunc locum homil. 6. & 7. & in 1. Cor. Hom. 24. August. serm. 2. de Epiph. Hieron. epist. 14. 17. 88. 27. Hos autem Magos fuisse quidem antea malis artibus magicisque exantationibus deditos, simulque astrologos curiosos, sed ab hac stella edoctos ad veritatem conuersos, tam multi Patres affirmant, vt vix absque temeritate negati debeat. Sic enim scribunt, Ignatius in Epist. ad Ephesios: Iustinus Mart. contra Tryphonem: Origenes contra Celsum lib. 1. & homil. 13. in Num. Basilus in orat. de humana Christi generatione, Hieron. in Isa. c. 19. & 47. Pro hoc sensu facit vox Hebraica hoc loco מַגִּישׁוּפִים quæ sapientes vel præstigiatores significat à radice שׁוֹפֵי prestigium.

Porro ex hac explicatione, garrula Caluini maledicentia & ignorantia refellitur. *Plusquam ridiculi (inquit) sunt Papista quod Reges sibi fabricant, quia Psal. 72. 10. prædictum legébant venturos Reges Tharsis & Insularum & Saba qui manera Domino offerent. Ingeniosi artifices videlicet, qui vt nouam hominibus formam darent, à mundi conuersione ceperunt. Nam ex meridie & Occidente fecerunt Orientem.* Hæc ille. Ingeniosus sanè impostor Caluinus, qui vt noua formet dogmata, à totius Ecclesiæ contemptu orditur. Nam antiquos Patres in Papistas conuertit, & diuini Spiritus certissimum vaticinium scommate eludit. Nec eum pudet dicere nos ex Occidente fecisse Orientem, quam Euangelium aperte dicat Magos istos *ab Oriente venisse.* vnde ille qui vel ex Chaldæa vel ex Perside hos magos venisse sustinet, prorsus ex Oriente fecit Meridiem & Occidentem. Et tamen tam leui scommate quum lussisset, ira fortiter concludit, ac si fortissimis argumentis pudendæ inscitæ Catholicos conuicisset. Sic enim addit. *Nec verò dubium est quin iusta Dei vindicta obstupesciti fuerint, ut omnium ludibrio pateret crassa eorum inscitia,*

Caluini
mal. di-
centia res
filiis

quis

quibus Dei veritatem adulterare & in mendacium vertere nulla religio fuit. Vides lector, quàm vehementer concludit, quod nullo argumento probavit. Quæ autem à nobis de his Magis tum hoc in loco tum alibi, ut suprà designatum est, in medium prolata sunt, omnium iudicio relinquo an ipsum Calvinum crassæ admodum inscitia non convincant, ut ad hanc accusationem tam atrocem hoc loco instituendam, iusta Dei vindicta obstupefactus videri queat, ut omnium ludibrio pateret, tum inscitia eius, tum maledicentia: cui (ut in sequentibus demonstrabitur) evangelicam veritatem adulterare & in mendacium vertere nulla religio, perpetua consuetudo est.

IN MATTHÆI CAP. III.

Verf. I. Prædicans in deserto Iudææ.

MAXIMA est hoc loco, pertinax, & generalis omnium hodie hæreticorum impietas, Scripturæque Evangelicæ depravatio. Negant enim in uniuersum omnes Ioannem Baptistam in aliquo deserto propriè dicto, in solitudine aut etimo aliqua vixisse, sed solum domi paternæ in locis montanis ac saluosis vitam egisse. Quod dicitur Ioannes concionatus in solitudine (ait in hunc locum Beza) non est ita accipiendum quasi fugerit hominum conspectum, ut ij postea fecerunt qui dicti sunt Eremita: sed de erum ex vulgi consuetudine hic vocatur regio saluosa, in qua habitabat Zacharias, ut scribitur Luc. 1. Ibi quoque fuisse domum Ioab legimus 2. Reg. 2. & huius deserti sex oppida numerantur Ios. 15. Hæc Beza. Nempe quia Lucæ 1. Zacharias pater D. Ioannis dicitur habitasse in montanis in ciuitate Iudæ, argumentum capiunt isti hæretici, Ioannis desertum nihil aliud fuisse quàm domum paternam in locis mōtuosis positam. Sed eorum ignorantia dupliciter refellitur. Primum, quia domus seu habitatio Zachariæ in montanis in ciuitate Iudæ fuisse dicitur, eoque illa ciuitas esset in monte Iudæ posita, & cuius as sacerdotalis nomine Hebron celeberrima in qua 7. annis regnauit Dauid de tribu Iudæ. Hanc enim ciuitatem in monte Iudæ filiis Aaron, ex quibus Zacharias erat, sorte datum fuisse, manifestè patet Iosue cap. 21. Ideoque D. Lucas sacis habuit nominasse illam ciuitatem Iudæ in montanis. Nulla enim alia erat

Ioannis
Baptista
habitatio.